

Pris: 12 penni.

A. V. Palmfors,

1872

Elisa eller lögnens följer

och

En timme för sent.

IV 61
Kappell
Bamböcker

Elisa eller lögnens följder

och

En timme för sent.

Helsingfors,
Theodor Söderholms boktryckeri,
1864.

Imprimatur. C. R. Lindberg.

Elisa eller lögnens följer.

— Swarföre kommer du så sent ifrån skolan, Elisa? Swarföre ser du så röd och förlägen ut? Och dina kläder äro alldeles i oordning.

Desse frågor riktades till en liten nioårig flicka, som helt sakta öppnade dörren till ett hus af torftigt utseende och smög sig in i rummet, i hopp att icke blifwa warnad af sin mor. — Mamma, sade Elisa, i det hon rodnade ännu mer, lärarinnan höll of långre än wanligt, och jag sprang så fort hem, emedan jag wiste att du wäntade mig.

I barn, hwilka läsen desse rader, kunnen I tro det, att hwad Elisa sade war en osanning? Huru är

det möjligt, att söka bedraga sin mor, att ljuga inför Gud, som wet allt och som kan läsa i barnens hjertan; inför denne Gud, som hatar det onda och all falskhet, kan ske ännu mer än andra synder.

Sanningen war den, att Elisa, i stället för att komma rakt hem från skolan, hade låtit locka sig bort af sina kamrater. De hade gått på en äng, började der springa omkring och leka, och sålunda förflöto nära två timmar. Då den lilla Elisa wid denna tid återwände och hörde byklockan slå, kände hon förebräelser och ledsnad öfwer att hafwa warit olydig, ty hon wiste att hennes mor just den dagen skulle ha behöft henne; men i stället för att modigt bekänna sitt fel, war hon rädd för straff och ökade synd på synd.

Hon hörde dock en röst i djupet af sitt hjerta: „bekänn allt för din mor, hon är så god, hon förlåter dig kanske; och om hon straffar dig, såsom du förtjent, så är det ju dock bättre, än att förtörna Gud, som affstyr lögnen“. Elisa hörde äfwen en annan röst, det war frestarens, som alltid söker förleda oss till det onda; hans, som är kallad lögnaren af beghuelsen. Denna röst sade till henne: „det är så ledsamt att blifwa straffad! Hvad har du gjort för ondt uti att leka ett ögonblick med dina wänner? Du kan ju icke alltid arbeta heller“.

För denna gång åtminstone blef Elisa bedragen i sin wäntan, ty fru B., som hade sett lärarinnan gå förbi, wiste mycket wäl, att Elisa hade slutat sina lektioner två timmar förut.

Hon hade frågat den lilla flickan, i den förmodan att hennes frånvaro haft något giltigt skäl, men då hon såg, att Elisa talade oförvånad, bestraffade hon henne strängt. Sedermera, då den ängersfulla hade fått hennes förlåtelse, sade fru B. till henne: „mitt barn, det är icke endast mig, som du förolämpat, utan äfwen din himmelske Fader. Våtom oss tillsammans bedja till Honorom att han wille gifwa dig styrka att icke mer återfalla i ditt fel.“

Under någon tid tycktes det, som hade Elisa blifwit bättre; men ack, hon följde icke sin moders råd, hon bad icke Gud att uppehålla henne i de goda föresatserna och att förändra hennes hjerta. Desså återföll hon i det onda, och denna gång fick hon en förfärlig och sträng lexa.

Elisa hade en liten, tio månader

gammal bror, som hon hjertligt älskade. Hon fick ibland i uppdrag att vårda honom, då hennes mors frånvaro war nödwändig, och hon såg wanligtwis så bra efter honom, som hon möjligtwis kunde. En dag sade fru B. till henne: „mitt kära barn, jag måste gå ut i staden för hela dagen; jag måste föra bort det arbete, jag flöt i går, och göra några uppköp. Jag öfwerlemnar åt dig att wara wärdinna och wärda din lilla bror. Gif akt på honom; lofwa mig att icke lemna honom ett ögonblick, och måtte den gode Guden beskydda er båda!“ Elisa omfamnade sin mor, lofwade henne att lyda, tog sedan sin wärning och satte sig bredwid den lilla Henriks wägga.

Under morgonstunden gick allt bra, och man kunde ej annat än förun-

dra sig, då man såg den lilla flickan wagga barnet och sjunga för honom med sakta röst samt, sedan han insonnat, laga allt i ordning i rummet. Men plötsligt hörde man på afstånd en glad musik. Elisa öppnade dörren till hyddan, för att bättre kunna höra. Väst hon stod der på tröskeln, gick en af hennes skolkamrater, Marie D., förbi. Elisa, sade hon, stadnande utanför dörren, kom fort med mig dit ned på torget! Om du wiste hwad det är wackert och roligt; der äro fringwandrande musikanter, inlärda hundar och en apa, som gör så löjliga konstler och grimaser. Sag förde min forog hem och går dit tillbaka nu genast, ty de blifwa ej länge der. Kom med mig bara, wi få så roligt!

— Nej, sade Elisa, min lilla bror

är alldeles ensam hemma, och jag kan icke lemna honom.

— Nå så tag honom med då, sade Marie; men nej, han sofwer ju, och du är här tillbaka innan han wagnar.

Ett ögonblick twefade Elisa ännu; hon kände att hon gjorde illa, att hon war olydig, men hon gaf wika för önskan att få betrakta detta skådespel, som tycktes henne i inbillningen mycket wackrare än det war, och begaf sig med Marie till torget. För att säga sanningen, hade wår Elisa ej ett ögonblicks werklig glädje; samwetsqualen i djupet af hennes hjerta förbundlade allt hwad hon såg och hörde. Såfångt spelade musikanterna sina wackrafte stycken, hundarne gjorde de märkwärdigaste konstler och apan de mest löjliga grimaser; Elisa kunde dock ej

skvatta af fullt hjerta, och efter en half timme sprang hon af alla kraf-
ter hemåt. När hon kom helt nä-
ra, hörde hon sin lilla brors skrik,
och hon tyckte att det låg någonting
mera klagande deri, än eljest. Hon
sprang ännu fortare, öppnade dör-
ren till hyddan och störtade in i
rummet, upphäfwande i sin tur ett
ångestskri. Lilla Henrik låg ut-
sträckt på golfwet. Han hade wak-
nat, hade lyckats lösgöra sig från
allt det, som hindrade honom att
stiga upp, och då ingen fanns der,
som kunde hålla honom tillbaka, ha-
de han fallit från sin bädd tre fot
högt ned på golfwet. Elisa styn-
dade att taga upp barnet, kyfste
honom och sökte att få honom att
thstna. Men Henrik, som wanligen
så lätt lät trösta sig, då han hade
någon liten sorg, upphörde icke att

skrika och jemra sig. Elisa gret äf-
wen; men ack, det war icke hennes
olydnad, som numera plågade hen-
ne: hon tänkte blott: snart kommer
mamma, Henrik gråter allt ännu,
och jag måste tillstå allt!

Efter en timmas tid lugnade sig
dock barnet och inslunrade slutligen.
Elisa trodde det onda vara full-
komligt förbi, och när hennes mor
inträdde, helsade hon henne redan
med ett gladt ansigte.

— Hwad jag är lycklig att åter
wara hos eder, mina barn, sade fru
B. I glädjen att se er glömmet
jag min trötthet. Min stackars E-
lisa, du har haft en ängslig dag.
Men du wet, att jag icke ofta lem-
nar dig allena. För öfrigt är det
nyttigt, att en ung flicka i tid wän-
jer sig wid att triswas hemma och
uppfylla de pligter, hwilka en dag

blifwa hennes. — I det fru B. sade dessa ord, närmade hon sig sängen, dit lilla Henrik blifwit lagd; han öppnade just sina ögon. Hon tog honom på sina armar.

Men huru kommer det sig, att barnet är så blekt och matt? Är han sjuk? Har något händt honom? — Nej, mamma, sade Elisa, men i det hon sade dessa ord, måste hon wända sig bort, för att modren icke skulle se hennes förlägenhet. Fru B., som endast war upptagen af lilla Henrik, märkte icke Elisas rörelse. Det är för märkwärdigt sade hon; säkert felas det barnet någonting. Se huru han kastar hufwudet åt sidan och ser så lidande ut. Denna morgon war han likwäl fullkomligt frisk, och efter ingenting händt honom, så är det wäl ingenting annat än ett lätt

illamående, som barn ofta känna, när de så tänder.

Kanske är han fönnig, sade Elisa, som bjöd till att säga något, i det hon gjorde sig skyldig till en ny förställning.

Då barnet emellertid snart änyo inslumrade, blef fru B. åter lugn, och sedan hon lagt den lille i sin wagga, sysselsatte hon sig med sitt hushåll.

Om aftonen innan fru B. gick till hwila, tog hon enligt sin wana Bibeln och läste högt derutur. Elisa war ännu så upprörd efter allt som hade tilldragit sig om dagen, att hon nästan icke hörde hwad hennes mor läste. Men plötsligt träffades hennes öron och hjerta af följande ord: „I ären af den fadrens „djefwulen, och eder faders begär „wiljen I efterfölja. Han hafwer

„warit en mandråpare af begynnelse, sen, och blef icke ständandes i sanningen, ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnen, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig och lögnens fader.“ — Dessa ord, hwilka Jesus Kristus sjelf har uttalat, trängde liksom ett swärd i Elisäs själ. Åh, sade hon till sig sjelf, jag har i dag ljugit, och i stället för att wara ett Guds barn, är jag således ett djewulens barn!

Hwilken förfärlig tanke, och huru den gjorde Elisa olycklig! Men hwad kände hon wäl, då hennes mor efter slutad läsning började bedja, och hon, midt i de tacksjägelser hon hembar Gud, hördes säga: O Herre, jag tackar dig för allt det goda du gjort Elisa. Hon tyckes nu aslagt det stora felet att tala osanning,

hwilket förorsakade mig så mycket bekymmer och oro. Gode Gud, jag wet att du älskar den, som har ett uppriktigt hjerta, och att du affhyr de läppar, som umgås med falskhet; derföre war jag så orolig för mitt barns själ. Bönhör mig ännu för Jesu skull, då jag beder dig, att du gör Elisa till ditt eget barn och att wi må återförenas alla i himlen, der min älskade make redan wäntar oss!

Elisa kände sitt hjerta likasom försmälta. Hon höll på att fasta sig utur sängen och utropa; mamma, tacka icke Gud; jag är elak, jag har warit olydig, jag har ljugit, förlåt mig. Men hon wägade icke göra det, en falsk blygsjel höll henne tillbaka. Hon hade så länge dröjt att tillstå sitt fel, det war nu mycket swårare. Hon sade till sig sjelf: i

morgon skall jag tillstå allt; och bekännelsen blef derigenom ännu swårare.

Elisa kunde icke insomna. Medan länge hade det varit mörkt i rummet, men hon kunde icke tillsluta sina ögon. En försträcktlig tyngd belastade hennes samwete och hjerta. Hon kände lifligt sin synd, och tanken på att hon wore ett djefwulens barn försträckte henne. Bittra men helsosamma tårar flöto ur hennes ögon, och kanske för första gången uppsteg en uppriktig bön ur hennes hjerta: Min Gud, sade hon, jag will vara ditt barn; förlåt mig mina synder och fräls mig för Jesu skull!

Gud som alltid hörer den, hwilken i tron på Jesus anropar honom, lyfnade till den lilla flickans röst. Småningom kände Elisa lug-

net följa på stormen inom hennes bröst: då kunde hon insomna. Men en tanke störde ännu hennes sömn hon hade icke bekänt sitt fel för sin mor. Därför swäfwade beständigt bilden af hennes knäböjande moder och hennes lilla lidande broder för hennes ögon.

Då Elisa uppvaknade, war det ren full dager och hennes mor stod bredwid hennes bädd. Mitt barn, sade hon, skynda dig att stiga upp, din lilla bror tycks wara sjukare än i går, och du måste gå för att kalla på läkaren. — Elisa swarade intet, rörelsen gjorde henne stum. Hennes bror, hennes käre lilla Henrik sjuk, och det kanske genom hennes fel! Denna tanke gjorde henne förtwiflad. Hon skyndade att kläda på sig, och medan hennes mor återwände till den lilla sjuke, sprang hon så fort